

DEL MIQUEL PONT

DES DEL RECORD

M. Teresa Pont Pedrós

Quan ara fa un any el barri bullia amb la preparació de la festa, poc em podia imaginar que al cap de poques setmanes la vida pogués donar un tomb tan radical i, al mateix temps, tan injust.

Anar a buscar l'aigua a Sant Magí, pujar la vela, guarnir els argadells, i el carrer; l'entrada de l'aigua, el sopar...

tot això forma part de la rutina del barri. Són aquelles coses que es van fent, com una partitura escrita en què els músics, en aquest cas els veïns del barri, van interpretant, en més o menys mesura, en funció de l'instrument que toquen.

En totes aquestes activitats hi va participar d'una manera activa el Fabià, el

Foto de Sebastià Caus.

meu germà i, ja des del “palco” que suposa el balcó de casa, talment com un músic que deixa pas a les noves generacions, el meu pare, el Miquel.

Aquest any però, ni l'un ni l'altre sentiran aquest concert. Poques setmanes després de la festa, ens deixava el Fabià: massa aviat, massa jove i massa injust; tres mesos després el pare: ja malalt, sí, però encara amb ganes de viure, de fer coses, d'aportar idees... de posar el seu granet de sorra a una festa que pel fet d'haver nascut a la mateixa Plaça de Sant Magí, la portava a la sang, impregnada a la pell, amb un entusiasme i unes ganes que va saber transmetre als seus fills.

Quan s'acostava la festa i començaven els preparatius, ja de ben petita recordo

les històries que explicava de quan, en plena temporada de segar i batre, tot el barri es paralizava per enganxar els carros i marxar cap a Sant Magí de la Brufaganya a buscar l'aigua: les hores de camí, l'arribada a les fonts, com mentre els grans omplien els càntirs d'aigua o anaven a fer el boix, els petits corrien per aquells boscos, jugaven al riu i dormien dins les soques dels roures només amb els estels com a teulada.

Més endavant, anar a la Brufaganya ja va ser cosa d'un dia. Ens despertàvem molt i molt d'hora el dia 15 i tots a la placeta, carregar cotxes i cap a les fonts; els homes a fer boix i omplir les garrafes d'aigua, les dones i la canalla a buscar espígol i preparar l'esqueixada per esmorzar; després a missa al Santuari i

cap a casa... a partir d'aquí, la partitura més o menys era la mateixa que la que havia vist ell de petit: el dia 18 la vela, i l'entrada de l'aigua, el 19 la missa al matí, el repartiment de l'aigua, dinar de festa Major, cóssos, missa de tarda i ball.

Fa 25 anys uns quants músics que feia anys que tocaven aquesta partitura, el meu pare entre ells, van decidir fer-ne una actualització i si bé la melodia era la mateixa, en van fer els arranjaments que han estat sonant fins avui, afegint melodies i músics com l'anada a la Brufaganya caminant, en bicicleta o a cavall i el sopar del dia 18 a la Plaça Major (per cert que aquestes notes ja hi havien estat però en un moment donat es van perdre pel camí) i mantenint altres fragments intactes perquè, no ens enganyem, l'essència de Sant Magí és el repartiment de l'aigua i els ruquets

En aquesta partitura, en més o menys mesura, a casa sempre hi hem estat músics actius de la mà del padrí i, sobretot del pare. Ells ens va ensenyar a estimar-la i a fer-la nostra.

Amb els anys el Fabià ajudava a guarnir els argadells, a posar la vela i, com a un dels papers principals, portant en el repartiment de l'aigua... molt orgullós

de ser ja la quarta generació de casa que ostentava aquest títol.

Malauradament ells ja no hi seran. La generació que ve darrera, tot i que encara incipient, puja amb força, i estic segura que sabrà agafar el relleu que els han deixat. I mentrestant, mentre no arribi el dia que ells siguin prou grans per agafar l'instrument, els que quedem, els que hem tingut un paper més o menys secundari, passarem a un primer pla per no deixar caure el testimoni i passar-lo als néts i als nebots que sabran (això es porta a la pell) continuar tocant la partitura per formar part d'aquesta orquestra que és la Festa de Sant Magí.

A la Festa de Sant Magí, com en una bona orquestra, no tot depèn d'un sol músic; mentre hi hagi directores d'orquestra (per sort en aquesta festa n'hi ha de bons) i els músics solistes no se'n cansin, tenim partitura per anys. Tots els músics són necessaris, els que toquen durant tota la partitura i el que només toca dues notes al final de la peça. Sé que la feina que feia el Fabià, i en menor mesura el pare, la farà algú altre sense cap problema però també vull creure que, almenys aquest primer any, l'orquestra els trobarà a faltar una miqueta.